

Motto: **„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.”**

(Epistola către romani a Sfântului Apostol Pavel, cap 12;21)

De ce cred în Dumnezeu? Pentru că există, pentru că m-am botezat în biserica noastră creștin ortodoxă, întâlnindu-mă pentru prima oară cu Sfintele Taine.

Să crezi în Dumnezeu este ca și când ai trăi sau respira. Atunci când vorbesc de Dumnezeu, îmi vin în minte imagini ale copilăriei cu bunicii din ambele părți, cu icoanele lor de pe pereți, cu rugăciunile lor spuse încet monosilabic dimineața, seara și de câte ori simțeau nevoia de a se destăinui Lui Dumnezeu. Erau oameni simpli care spuneau rugăciunile lor proprii sau din când în când mai citeau din Carte. Dar înainte de a fi credincioși, erau niște oameni care vorbeau cu bunătate, aveau o așezare a propozițiilor într-o logică firească atunci când povesteau anumite istorii ale vieții lor, erau generoși cu toți cei de lângă ei, făceau fapte bune pe care apoi să le povestească la rugăciune Lui Dumnezeu.

Ei și familia mea mă învățau să fac fapte bune și să mă comport frumos cu semenii mei, toate acestea înscriindu-se în dogmele creștine, după cum se știe.

Erau oameni cu bucurii și necazuri, cu neajunsuri și griji, pe care din când în când îi mai auzeam spunând „Doamne ajută!”, „Doamne, îți mulțumesc!” sau „De ce, Doamne?”, cu alte cuvinte, ei tot stăteau la vorbă cu Dumnezeu.

Transmiterea credinței se făcea liber, fără impuneri, prin povestiri frumoase, creându-mi un sentiment de încredere și libertate totală, explicându-mi totodată că omul creștin este un om care merge spre bine, spre frumos. Pe ei nu-i interesa de Marea Schismă sau de Sinoadele Ecumenice, ei știau un singur lucru: să-L iubească pe Dumnezeu.

În acest spirit și cu credință în Dumnezeu am gândit să dau viață unei reviste de istorie și teologie care se numește „La început era Cuvântul” și care apare de aproximativ doi ani.

De ce o asemenea revistă? Uitați-vă în jurul dumneavoastră. Ce vedeți? O mare criză morală care generează rătăcirii de orice natură, lipsa de conștiință; alergăm după himere și trecem pe lângă bucuriile pe care le căutăm.

În loc să dăm omenie, generozitate, prietenie, ajutor și armonie, dăm lucruri care să-l distrugă pe aproapele nostru, devenim tot mai egoiști, într-o lume doritoare de comunicare și colaborare. Omenirea este făcută pentru comuniune ca familie, ca prietenie și ca popor. Evanghelia spune să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Prin această poruncă se realizează baza a ceea ce noi numim binele tuturor. Considerând imoralitatea o boală, eu m-am gândit că această revistă poate fi un remediu, adică propun o terapie prin „Cuvântul care zidește” precum Sfânta Scriptură. Pentru început am dat această frumoasă misiune unor tineri, un istoric și un teolog. De ce lor? Simplu, pentru că sunt crescuți și educați în dragoste de țară, de oameni și de Dumnezeu. Pentru că s-au născut și au crescut într-o perioadă ferită de influența educației comuniste și atee, pentru că sufletele lor nu sunt obediente unor instituții sau unor oameni. Pentru că ei pot să gândească liber și să spună lucrurilor pe nume, pentru că ei nu ascund adevărul de dumneavoastră, pentru că ei fac aceste lucruri dezinteresat, din pasiune și dragoste de oameni.

*Primarul orașului Otopeni,
Gheorghe Silviu Constantin*